

Hizb-ut-Tahrir, og det forventer jeg også at Folketingets medlemmer gør. Derfor er det, må jeg sige, en meget, meget, meget forkert måde at argumentere på, hvis man forsøger at give befolkningen og de seere, der sidder og følger debatten her, et indtryk af, at jeg har nogen valgmuligheder. Det har jeg ikke som minister. Sådan er det.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Nu har ministeren jo selv givet bolden op til, at vi fortsætter ud ad et andet spor end det, vi ellers var i gang med i ordførerrækken, men det er så sådan, ministeren ønsker det.

Jeg har ikke mig bekendt pålagt ministeren noget som helst i den debat, der har foregået indtil nu i dag, og derfor ønsker jeg ikke, at jeg skal inddrages i den udsældning af Folketingets medlemmer, som ministeren kom med. Det vil jeg meget gerne have mig frabedt.

Jeg er dybt interesseret i, at grundlovens grænser for foreningsfriheden bliver afprøvet. Jeg kan konstatere, at de aldrig nogen sinde i denne grundlovs tid er blevet afprøvet, og det vil jeg gerne bede ministeren om at bekræfte.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Nu ved jeg ikke, hvad det er for grænser, som fru Elisabeth Arnold ikke mener der er blevet afprøvet. Jeg har tilkendegivet, at hvis det drejer sig om foreninger, der er opløst ved dom, så er der to foreninger, der er blevet det.

Men som jeg hører fru Elisabeth Arnold, er det mere sådan den nyere tids lærde diskussion om, hvor langt man kan gå og ikke gå. Det er en interessant diskussion, men jeg må blot sige til fru Elisabeth Arnold, og det har jeg sagt gentagne gange før, at vi er milevidt fra den gråzone, fru Elisabeth Arnold gerne vil have en diskussion af. Der nytter det ikke noget, at fru Elisabeth Arnold nu lige pludselig begynder sådan at falde lidt tilbage og sige, at det har hun aldrig nogen sinde sagt, og den debat har hun ikke været med i.

Hvis fru Elisabeth Arnold fastholder, at vi skal have testet denne her sag ud fra et gråzone-synspunkt, så må jeg sige, at fru Elisabeth Arnold udtaler sig i ond tro, for vi befinder os ikke i en gråzone. Vi befinder os meget langt væk fra den, og der er bare ikke retlige betingelser til stede.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Mit spørgsmål gik udtrykkeligt på i denne grundlovs tid. Det er den grundlov, vi alle sammen har lovet at overholde, og i dens tid, dvs. siden 1953, har denne paragraf ikke været anvendt. Det ville jeg bare gerne have ministeren til at bekræfte, og det gjorde hun i og for sig også.

Så vil jeg blot sige, at selve den måde, som grundloven er indrettet på, hvor man ifølge grundlovens § 78, stk. 2, kan nedlægge et midlertidigt forbud, og så skal der straks rejses sag om den pågældende forenings opløsning, indebærer jo, at der ved domstolene skal køre en sag, hvor man skal diskutere, om denne her forening kan nedlægges eller ej. Det indebærer jo også, at der er både en forsvarer og en anklager, der skal køre en proces; der skal tales for, og der skal tales imod.

Det er vel muligt, det kan vel tænkes, at også grundlovsfædrene har forestillet sig, at sådan en sag kan tabes. Det ligger vel i hele retssystemet, at der er mulighed for at tale for og imod, der er mulighed for at afveje, der er argumenter og beviser, og beviserne er selvfølgelig vigtige i sådan en sag.

Men det kan vel ikke være sådan, at man på forhånd kan være hundrede procent sikker på, at enhver sag kan vindes, vel?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Det er jeg fuldstændig enig med fru Elisabeth Arnold i.

Man må blot også sige, at grundlovens fædre jo har tænkt sig grundigt om. Vi har i grundloven et princip om foreningsfrihed, som strækker sig overordentlig vidt, og derfor har grundlovens fædre jo også sikret, at en justitsminister kun kan nedlægge et foreløbigt forbud, hvis de retlige betingelser er til stede. Ellers ville vi jo hurtigt komme i en situation, hvor man kunne beskyldte en minister for magtmisbrug, fordi den til enhver tid siddende minister kunne sige, nu er der nogle, jeg ikke kan lide, der er en forsvarer og en anklager, lad os da lige få testet, om denne forening er lovlig eller ej.

Der har man vel med velberåd hu sagt, at det ikke skal overlades til et frit politisk skøn, hvorvidt man skal indlede en opløsnings sag eller ej. De retlige betingelser må som udgangspunkt være til stede, og det vil altså sige, at der skal være en vis sandsynlighed for, at man får med-